

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 1 lutego 2016 r.

Pozycja 86

POSTANOWIENIE z dnia 28 stycznia 2016 r. Sygn. akt Ts 243/14

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Andrzej Wróbel – przewodniczący
Leon Kieres – sprawozdawca
Andrzej Rzepliński,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 kwietnia 2015 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej A.W.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnąć zażalenia.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 4 września 2014 r. (data nadania) A.W. (dalej: skarżąca) zakwestionowała zgodność § 10 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstaw wymiaru emerytur i rent z dnia 1 kwietnia 1985 r. (Dz. U. Nr 18, poz. 77; dalej: rozporządzenie) w zakresie, w jakim pomija ustalenie podstawy wymiaru emerytury lub renty od faktycznie wypłacanego wynagrodzenia pracownika zatrudnianego zagranicą, z art. 32 Konstytucji i art. 2a ust. 1 w zw. z ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585, ze zm.; dalej: u.s.u.s.).

2. Postanowieniem z 8 kwietnia 2015 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej. Trybunał stwierdził, że wzorcem kontroli konstytucyjności przepisów aktu normatywnego można jedynie uczynić przepisy Konstytucji, natomiast skarżąca oprócz art. 32 Konstytucji jako wzorzec kontroli wskazała także przepisy u.s.u.s. W związku z powyższym Trybunał uznał, że rozpoznanie zarzutu o takiej konstrukcji jest niedopuszczalne. Ponadto w zaskarżonym postanowieniu Trybunał przypomniał, że – jak wynika z utrwalonego orzecznictwa – art. 32 ust. 1 Konstytucji nie może stanowić samodzielnego wzorca kontroli w postępowaniu inicjowanym wniesieniem skargi konstytucyjnej.

3. Na powyższe postanowienie skarżąca wniosła w ustawowym terminie zażalenie. Zarzuciła w nim naruszenie art. 49 w zw. z art. 36 ust. 4 w zw. z art. 39 ust. 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.; dalej: ustawa o TK z 1997 r.) przez ich niewłaściwe zastosowanie i odmowę nadania dalszego biegu skar-

dze konstytucyjnej, w sytuacji gdy skarga nie była oczywiście bezzasadna, tj. wskazywała na wzorzec kontroli z art. 32 ust. 1 Konstytucji, a w uzasadnieniu odnosiła się do konstytucyjnego prawa do zabezpieczenia społecznego z art. 67 ust. 1 Konstytucji.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Na podstawie art. 138 w zw. z art. 139 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 1064, ze zm.; dalej: ustawa o TK z 2015 r.) z dniem 30 sierpnia 2015 r. utraciła moc poprzednia ustawa o TK. Jednak zgodnie z art. 134 pkt 1 ustawy o TK z 2015 r. w sprawach wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy w postępowaniu przed Trybunałem w zakresie dotyczącym wstępnego rozpoznania stosuje się przepisy dotychczasowe, tzn. przepisy ustawy o TK z 1997 r. Rozpatrywane zażalenie dotyczy postanowienia o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej, która została wniesiona przed 30 sierpnia 2015 r., dlatego do jej wstępnej kontroli, a zatem i do rozpoznania złożonego zażalenia, zastosowanie mają nadal przepisy ustawy o TK z 1997 r.

2. Zgodnie z art. 36 ust. 4 w zw. z art. 49 ustawy o TK z 1997 r. skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 25 ust. 1 pkt 3 lit. b w zw. z art. 36 ust. 6 i 7 oraz z art. 49 ustawy o TK z 1997 r.). Trybunał Konstytucyjny bada w szczególności, czy wydając zaskarżone postanowienie, prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu. Oznacza to, że na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał analizuje przede wszystkim te zarzuty, które mogą podważyć trafność ustaleń przyjętych za podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia.

3. Trybunał stwierdza, że zaskarżone postanowienie jest prawidłowe, a zarzuty podniesione w zażaleniu nie podważają ustaleń przedstawionych w tym orzeczeniu i dlatego nie zasługują na uwzględnienie. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału zażalenie na postanowienie o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej powinno dotyczyć podstaw tej odmowy. Przedmiotem postępowania zażaleniowego jest bowiem ustalenie ich prawidłowości.

4. Skarżąca zarzuciła Trybunałowi naruszenie art. 49 w zw. z art. 36 ust. 3 w zw. z art. 39 ust. 1 ustawy o TK z 1997 r., polegające na uznaniu skargi konstytucyjnej za oczywiście bezzasadną. W uzasadnieniu swojego stanowiska skarżąca podniosła, że odmowa nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej była przejawem zbytniego formalizmu. Odwołała się w tym miejscu do procedury rozpoznania wniosków o stwierdzenie zgodności ustaw z Konstytucją. Ponadto, zdaniem skarżącej, ograniczenie rozpoznania skarg konstytucyjnych opartych na wzorcu określonym w art. 32 ust. 1 Konstytucji nie ma podstaw w prawie.

4.1. Argumenty przedstawione przez skarżącą nie zasługują na uwzględnienie. Trybunał słusznie uznał, że wskazanie przez skarżącą jako wzorców kontroli wyłącznie art. 32 ust. 1 Konstytucji oraz art. 2a ust. 1 w zw. z ust. 2 pkt 3 u.s.u.s. nie spełnia wymogów formalnych skargi (zob. np. postanowienia TK z 24 października 2001 r., SK 10/01, OTK ZU nr 7/2001, poz. 225 oraz 20 lutego 2008 r., SK 27/07, OTK ZU nr 1/A/2008, poz. 22). Przepisy te nie są bowiem źródłem wolności ani praw podmiotowych i nie mogą być przywoływane jako samodzielne wzorce w trybie kontroli konstytucyjności inicjowanej wniesieniem skargi konstytucyjnej. Trybunał zasadnie wskazał, że przepis art. 32 ust. 1 Konstytucji może być

powołany jako wzorzec kontroli w postępowaniu skargowym tylko wówczas, gdy zostanie odniesiony do treści innych norm konstytucyjnych chroniących poszczególne wolności i prawa naruszone kwestionowaną w skardze konstytucyjnej regulacją (zob. np. postanowienie TK z 3 marca 2002 r., Ts 108/01, OTK ZU nr 2/B/2002, poz. 138 i tam cytowane orzecznictwo). Jednakże – wbrew twierdzeniom skarżącej – w analizowanej skardze konstytucyjnej wymóg ten nie został spełniony. Ani *petitum* skargi, ani jej uzasadnienie nie pozwalają stwierdzić, że skarżąca domagała się kontroli zaskarżonego przepisu z art. 67 ust. 1 Konstytucji. Wręcz przeciwnie, konstrukcja i układ treści skargi konstytucyjnej wyraźnie dotyczą jedynie art. 32 Konstytucji oraz art. 2a ust. 1 w zw. z ust. 2 pkt 3 u.s.u.s. Przedstawiona w zażaleniu argumentacja jest zatem bezpodstawna.

4.2. Odniesienie się przez Trybunał do wzorców kontroli nie miało merytorycznego charakteru, ponieważ na etapie wstępnej kontroli dokonywana jest ocena przesłanek dopuszczalności skargi konstytucyjnej. Słusznie zatem Trybunał uznał, że rozpoznanie przedmiotowej skargi jest niedopuszczalne z uwagi na niespełnienie ustawowych wymogów przewidzianych dla tego indywidualnego środka ochrony praw i wolności.

5. Wniesione zażalenie nie podważa podstaw odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu, dlatego Trybunał Konstytucyjny, na podstawie art. 49 w zw. z art. 36 ust. 7 ustawy o TK z 1997 r., postanowił jak w sentencji.